

DECIZIA nr.33 din 17.06.2011

Direcția Generală a Finanțelor Publice Tulcea, investită cu soluționarea contestațiilor conform titlului IX, cap.2, art. 209 din O.G. nr. 92/2003 R, privind Codul de procedură fiscală, a fost sesizată de Activitatea de Inspecție Fiscală asupra contestației formulată de d-na X împotriva Deciziei de impunere privind obligații fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr.2010, prin care s-a stabilit în sarcina contestatarii taxă pe valoarea adăugată (lei) și accesorii aferente (lei).

Contestația a fost depusă în termenul legal prevăzut la art.207, pct.(1) din OG 92/2003 R, privind Codul de procedură fiscală, așa cum menționează și organul de inspecție fiscală în referatul cu propuneri de soluționare a contestației.

Contestația este semnată de titularul dreptului procesual conform prevederilor art. 206 din OG 92/ 2003R.

Condițiile de procedură fiind îndeplinite prin respectarea prevederilor art. 206 alin.1, 207, și 209 din OG 92/2003 R, privind Codul de procedură fiscală, s-a trecut la soluționarea pe fond a contestației.

Din documentele existente la dosarul cauzei rezultă următoarele:

I. Petenta, d-na X, formulează contestația, împotriva deciziei de impunere nr. .2010, solicitând “a se împărți sumele stabilite suplimentar în cotă parte între mine și asociatul meu” I prin emiterea câte unei decizii pentru fiecare persoană în parte (X și Y), întrucât “fiecare asociat trebuie considerat persoană impozabilă separată”.

II. Organele fiscale din cadrul DGFP Tulcea, prin Decizia de impunere privind obligațiile suplimentare de plată stabilite de organele de inspecție fiscală pentru persoane fizice care desfășoară activități independente în mod individual și/sau într-o formă de asociere nr..2010, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr..2010, au stabilit, că d-na X a depășit plafonul de scutire la data de 2009 și ca urmare trebuia să se înregistreze ca plătitor de taxă pe valoarea adăugată începând cu data de 1 septembrie 2009. Pentru operațiunile impozabile (tranzacții imobiliare) efectuate după data de 1 ian. 2009 și până la 31.12.2009, organele de inspecție fiscală au stabilit în sarcina petentului o sumă totală de plată de lei reprezentând: lei TVA și lei accesorii aferente.

Conform alin.4 pag.3 din RIFP nr. .2010 “persoana fizică supusă verificării are calitatea de persoană impozabilă, în înțelesul art.127 alin.(1) din Codul fiscal, iar activitatea economică desfășurată o constituie tranzacțiile imobiliare, în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate, în sensul precizat de art.127 alin.(2) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.”

III. Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei, a susținerii petentului precum și a actelor normative în vigoare, se rețin următoarele:

Direcția Generală a Finanțelor Publice Tulcea este investită să se pronunțe dacă Activitatea de Inspecție Fiscală a stabilit în conformitate cu prevederile legale taxa pe valoarea adăugată (lei) și accesorii aferente (X) în sarcina persoanei fizice X, prin decizia de impunere cu nr..2010, în condițiile în care din contestatoarea nu prezintă documente în susținerea contestației.

În fapt, organele fiscale din cadrul DGFP Tulcea - Activitatea de Inspecție Fiscală, prin Decizia de impunere privind obligațiile suplimentare de plată stabilite de

organele de inspecție fiscală pentru persoane care realizează venituri impozabile din activități economice nedeclarate organelor fiscale nr. .2010, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. .2010, au stabilit, că d-na X a depășit plafonul de scutire la data de 2008 și ca urmare trebuia să se înregistreze ca plătitor de taxă pe valoarea adăugată începând cu data de 1 ianuarie 2009. Pentru operațiunile impozabile realizate de petentă după data de 1 ian. 2009 și până la 31.12.2009, organele de inspecție fiscală au stabilit numai în sarcina d-nei X TVA în sumă de lei aferentă tranzacțiilor imobiliare efectuate de petentă împreună cu d-nul Y, precum și accesorii aferente în sumă de lei.

Urmare a contestației depusă de petentă sub nr..2010, Decizia de impunere nr. .2010 a fost desființată prin Decizia nr..2010 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice .

Activitatea de Inspecție Fiscală a efectuat o nouă inspecția fiscală parțială, pentru perioada 01.01.2004-30.06.2010.

În baza documentelor contabile puse la dispoziție, respectiv contractele de vânzare - cumpărare autentificate de notariatele publice la care acestea au fost încheiate, organele de inspecție fiscală au stabilit că d-na X a depășit plafonul de scutire la data de 2009 și ca urmare trebuia să se înregistreze ca plătitor de taxă pe valoarea adăugată începând cu data de 1 septembrie 2009. Pentru operațiunile impozabile realizate de petentă după data de 1 ian. 2009, organele de inspecție fiscală au stabilit numai în sarcina d-nei X TVA în sumă de lei aferentă tranzacțiilor imobiliare efectuate de petentă împreună cu d-nul Y, precum și accesorii aferente în sumă de lei.

De asemenea, s-a stabilit că petenta are calitatea de persoană impozabilă, în înțelesul art.127 alin.(1) din Codul fiscal, iar activitatea economică desfășurată o constituie tranzacțiile imobiliare, în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate, în sensul precizat de art.127 alin.(2) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Rezultatul inspecției fiscale a fost consemnat în raportul de inspecție fiscală parțială nr. 2010. Pentru nerespectarea prevederilor legale prezentate mai sus și ca urmare a faptului că d-na X nu a calculat, nu a evidențiat și nu a virat la bugetul de stat taxa pe valoarea adăugată aferentă încasărilor din tranzacții imobiliare, realizate după depășirea plafonului de scutire, organele fiscale au stabilit prin decizia de impunere cu nr. .2010, contestată, o taxă pe valoarea adăugată datorată de persoana fizică în sumă de lei și pentru neplata taxei la termenul legal, majorări de întârziere în sumă de lei.

Petenta, d-na X, a formulat o nouă contestație, împotriva deciziei de impunere nr. .2010, solicitând “a se împărți sumele stabilite suplimentar în cotă parte între mine și asociatul meu” prin emiterea câte unei decizii pentru fiecare persoană în parte (X și Y - coproprietari), întrucât “fiecare asociat trebuie considerat persoană impozabilă separată”, fără însă a depune nici un document din care să rezulte cota parte din dreptul de deținere a imobilului, deși organul de soluționare, având în vedere prevederile art.206 alin. (1) lit.d) din Codul de procedură fiscală: “Contestația se formulează în scris și va cuprinde:...d) dovezile pe care se întemeiază”, a solicitat petentei prin adresa nr..2010, să depună dovezile pe care se întemeiază contestația, respectiv Actul de donație autentificat sub nr..2009 la Biroul Notarului Public V, contractul de asociere sau alt tip de contract încheiat cu Y, orice alt document deținut din care să rezulte cotele-părți deținute din cele două apartamente vândute. Menționăm că această adresă a fost primită de petentă în

data de 2010 așa cum rezultă din confirmarea de primire existentă la dosarul cauzei, dar contestatara nu a dat curs solicitării.

În vederea soluționării contestației formulate de X, înregistrată la DGFP Tulcea sub 19.10.2010, D.G.F.P. solicitat prin adresa nr..2010, punctul de vedere privind speța în cauză ANAF - Direcției Generale de Metodologii Fiscale, Îndrumare și Asistență a Contribuabililor. Având în vedere documentația transmisă și prevederile art.125¹ alin.(1) pct.18 și art.127 alin. (1), (9) și (10) Cod fiscal, Direcția de specialitate menționează în adresa de răspuns nr..2011, înregistrată la DGFP sub nr. MFP/.2011:

<<Față de cele de mai sus, apreciem că, în cazul grupurilor formate din persoane care acționează împreună în vederea realizării de tranzacții cu bunuri imobile, care nu au încheiate contracte de asociere, fiecare persoană trebuie tratată drept o persoană impozabilă separată.

Aceste persoane fizice vor fi impozitate distinct pentru veniturile obținute din tranzacții potrivit cotelor părți de deținere a imobilului.

În situația în care cotele părți de deținere a imobilului nu sunt cunoscute, apreciem că, organul fiscal este în măsură să stabilească modul de impunere a persoanelor în discuție pe baza situației de fapt, întemeiată pe constatări complete asupra tuturor împrejurărilor edificatoare în cauză, potrivit rolului său activ și a dreptului de apreciere, prevăzut la art.6 și art.7 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu aplicarea dispozițiilor art.9 din Codul de procedură fiscală și art.85 din Codul fiscal.

Totodată, menționăm că, în soluționarea contestației, organul de soluționare competent urmează să facă aplicarea art.213 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, potrivit căror,

“(1) În soluționarea contestației organul competent va verifica motivele de fapt și de drept care au stat la baza emiterii actului administrativ fiscal. Analiza contestației se face în raport de susținerile părților, de dispozițiile legale invocate de acestea și de documentele existente la dosarul cauzei. Soluționarea contestației se face în limitele sesizării.”>>

În drept, Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prevede:

“...Art.65

Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal...

Art.213

Soluționarea contestației

(1) În soluționarea contestației organul competent va verifica motivele de fapt și de drept care au stat la baza emiterii actului administrativ fiscal. Analiza contestației se face în raport de susținerile părților, de dispozițiile legale invocate de acestea și de documentele existente la dosarul cauzei. Soluționarea contestației se face în limitele sesizării.”

Având în vedere prevederile legale menționate mai sus, adresa nr..2011 emisă de ANAF - Direcția Generală de Metodologii Fiscale, Îndrumare și Asistență a Contribuabililor, precum și faptul că petenta nu depune nici un document din care să rezulte cota parte din dreptul de deținere a imobilului, deși organul de soluționare i-a solicitat prin adresa nr..2010, primită de petentă în data de 30.11.2010, să depună

dovezile pe care se întemeiază contestația, respectiv Actul de donație autentificat sub nr..2009 la Biroul Notarului Public V, contractul de asociere sau alt tip de contract încheiat cu Y, orice alt document deținut din care să rezulte cotele-părți deținute din cele două apartamente vândute, urmează a se respinge ca neîntemeiată contestația formulată de persoana fizică X împotriva Deciziei de impunere privind obligații fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr. 2010, prin care s-a stabilit în sarcina contestatarii taxă pe valoarea adăugată (lei).

În ce privește accesoriile în sumă de lei aferente TVA, se reține că acestea reprezintă măsură accesorie în raport cu debitul, iar prin contestația formulată petenta nu a obiectat asupra modului de calcul a acestora, în ceea ce privește numărul zilelor de întârziere și cota aplicată. Având în vedere principiul de drept *accessorium sequitur principale*, urmează a se respinge contestația cu privire la acest capăt de cerere.

Pentru considerentele arătate și în temeiul art. 216 din OG 92/2003 R, privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se

DECIDE:

Art.1 Respingerea ca fiind neîntemeiată a contestației formulată de persoana fizică X privind suma totală de lei reprezentând:taxă pe valoarea adăugată (lei) și accesorii aferente (lei), stabilită de Activitatea de Inspecție Fiscală , prin Decizia de impunere privind obligații fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr..2010.

Art.2 Prezenta decizie poate fi atacată în termen de 6 luni de la data comunicării, la Tribunalul Tulcea - secția contencios administrativ, conform prevederilor legale.

DIRECTOR EXECUTIV